

Arrest

nr. 262 293 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer L. G. (..), geboren te Reps, Mirdite op (..), onderdaan van Albanië, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 25.06.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk de invoer en de uitvoer van een ongekende totale hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de verkoop van een ongekende totale hoeveelheid cannabis te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk; de verkoop van een ongekende hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Duitsland, Italië en Zwitserland; aan het bezit met oog op verkoop van 1080 gram cocaïne en 95 gram cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen ofte verdoezelen, namelijk 10.415,97 euro; aan valsheid te hebben gepleegd door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd; aan gebruik te hebben gemaakt van vals verkregen gegevens, namelijk door de valselijk op een derde geregistreerde simkaarten en telefoonkaarten te gebruiken. Deze feiten pleegde u tussen 01 03.2016 tot en met 18.01.2018.

Op 05.02.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 1 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 06.02.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 20.02.2020 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 05.02.2020 te vorderen. Op 06.11.2020 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

U zit momenteel in de gevangenis van Wortel. U bereikt strafeinde op 26.07.2021 en een overname door DVZ is mogelijk vanaf 26 01.2021 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. Er werden grote hoeveelheden cocaïne (en in mindere mate ook cannabis) op de markt gebracht ten koste van de gezondheid van de gebruikers. U en uw 2 broers hadden feitelijke zeggenschap over de verdovende middelen, die bestemd waren voor verdere doorverkoop. Jullie waren de kopstukken van een bijzonder georganiseerde bende die de touwtjes van de nationale en internationale handel in handen hadden en die zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Nederland, om vervolgens te verkopen zowel in België als in Duitsland, Zwitserland en Italië. Er werd beroep gedaan op subdealers en voor hen was de handel in drugs een voltijdse dagbesteding.

Druggebruikers veroorzaken grote maatschappelijke overlast. Drugverslaafden moeten worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Heel wat drugverslaafden verliezen hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakeling ten gevolge van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld.

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de

gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. 1 Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveh, reeds aangehaald, punt 67)."

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw criminele ingesteldheid en uw totale onverschilligheid ten aanzien van de drugsmisdrijven kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt

Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat u en uw broer instonden voor de contacten met de Rotterdamse dealer, waar jullie met de regelmaat van de klok cocaïne gingen aankopen. Een groot deel van de cocaïne werd verkocht op de internationale markt, aan klanten in onder meer Duitsland, Zwitserland en Italië. Jullie reisden geregeld naar deze landen af met wagen. U hield er een luxueuze levensstijl op na die onmogelijk kon overeenkomen met uw legale inkomsten, aangezien u nog niet gewerkt heeft in België. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu is reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.

Gezien de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen - alsook het feit dat u er cursussen volgt, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te

werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 12.11.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 05.02.2020 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 21.01.2021 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in. Er werden geen nieuwe elementen aangevoerd die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Bij het ophalen van de vragenlijst vroeg u aan de penitentiair administratief deskundige van de gevangenis van Wortel om iemand van DVZ te spreken. U stelde niet te begrijpen waarom u opnieuw een vragenlijst diende in te vullen en waarom u geen recht op verblijf meer heeft. U zou op antwoord van de Rechtbank wachten. Op 02.02.2021 vond een gesprek plaats met de migratiebegeleider waarin u de situatie uitgelegd werd. U stelde niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat de RW op 06.11.2020 het beroep tot nietigverklaring verworpen had, uw advocaat zou u op 26.01.2021 nog verzekerd hebben dat er nog geen arrest gevelde was.

Op 25.01.2013 trad u te Poros (Griekenland) in het huwelijk met T. R. (..) (geboren te Tirana op (..), van Belgische nationaliteit sinds 23.04.2019). Uit dit huwelijk zijn nog geen kinderen geboren. Uw echtgenote komt op bezoek in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Uw echtgenote heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar verder te zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Albanië geboren.

Uit uw administratief dossier blijkt dat jullie elkaar de eerste keer ontmoet hebben eind februari 2010 in Durrës (Albanië), toen u in België wettelijk samenwoonde met dhr. H. E. (..). De volgende ontmoeting was een drietal maanden later en sinds juli 2010 zijn jullie een koppel. U woonde toen in België (er was een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen hangende) en gedurende een tweetal jaar ging u op bezoek bij mevrouw T. (..), zowel in Albanië als in Griekenland, waar haar familie woonde. Mevrouw T. (..) woonde in Tirana, behoorde daar tot de Griekse minderheid en ze had, volgens uw verklaring in het verhoor over een eventueel schijnhuwelijk d.d. 05.09.2013 (PV nr. GF 014392/13), zowel de Griekse als de Albanese nationaliteit.

Uw echtgenote was 30 jaar oud toen zij in september 2012 naar België kwam en zij is momenteel 39 jaar. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Albanië te hebben. Zij woonde in Tirana, spreekt de taal en was er werkzaam bij een computerfirma. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uw echtgenote is sinds een 7-tal jaar werkzaam bij Katoennatie. Uit niks blijkt dat mevrouw T. (..) niet opnieuw werk zou vinden in Albanië of elders. Mevrouw T. (..) is in het bezit van een diploma 'internationale en diplomatieke betrekkingen', behaald in Moskou. Voor uw echtgenote naar België kwam was ze in Tirana werkzaam bij een computerfirma. Uit uw administratief dossier blijkt dat zij gewerkt heeft bij de Albanese ambassade in Athene; als begeleidster in een kamp voor Russische kinderen in Griekenland; voor een farmaceutische firma en als directrice van de Economische Industriële Kamer voor Griekenland en Albanië. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat uw echtgenote op de hoogte was (of had moeten zijn) van de goed georganiseerde drughandel, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het is immers aannemelijk dat uw echtgenote vragen had bij de talrijke verplaatsingen die u maakte naar Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de luxueuze levensstijl die onmogelijk kon overeenstemmen met haar eerder beperkte inkomen waarvan ongetwijfeld ook de lening voor het appartement werd afbetaald, de luxevoertuigen en het gegeven dat een deel van de opbrengsten van de drughandel werd geïnvesteerd in het appartement, hetzij in de aankoop ervan, hetzij in de renovatie of in allebei. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bij voorbeeld middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Daar uw partner de Belgische nationaliteit heeft, wordt zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kan er uiteraard ook voor kiezen om haar betrekking bij de Katoennatie te behouden en in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke

reizen naar de plaats waar u verblijft. Jullie hebben in december 2016 een appartement aangekocht, er werd een krediet van 155.000 euro aangegaan (135.000 euro voor de woning en 20.000 euro voor de renovatie). Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat de aankopen voor de renovatiewerken aan het appartement die voor een totaal bedrag van 10.415,97 euro in contanten werden betaald, enkel gefinancierd zijn met cash gelden afkomstig van de drughandel. Aangezien u vanaf 19.01.2018 in de gevangenis verblijft kan er vanuit gegaan worden dat uw echtgenote de lening afbetaalt en dat zij er eventueel kan blijven wonen. Mocht zij beslissen om u vrijwillig te volgen naar Albanië of naar een ander land, dan kan desnoods het appartement verkocht worden en de lening worden afbetaald. De vermogensvoordelen afkomstig van de drughandel werden geraamd op 687.933 euro, waarbij de te verbeuren bedragen werden herleid om u "niet in een financiële put te duwen" naar 150.000 euro. Er werd een afbetalingsplan aanvaard voor 50 euro/maand. Deze boete kan verder afbetaald worden vanuit een ander land dan België.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Verder verblijven uw zussen (V. P. (..), geboren te Reps op (..), Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 21.02.2023 en L. M. (..), geboren te Rreshen op (..), Albanese nationaliteit, bijlage 15 geldig tot 27.07.2020), uw broers (L. M. (..), geboren te Orosh op (..), Albanese nationaliteit, F+ kaart geldig tot 10.10.2022 (momenteel opgesloten in de gevangenis van Antwerpen) en L. E. (..), geboren te Reps, Mirdite op (..), Albanese nationaliteit, F-kaart geldig 17.06.2021) in België. Uw beide broers werden eveneens veroordeeld (zie arrest 25.06.2019) voor feiten die ze samen met u pleegden. Een onderzoek tot beëindiging van hun verblijf zal opgestart worden. De relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw broers of één van uw zussen. Uw zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Albanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Indien het recht op verblijf van uw broers beëindigd wordt, kunnen ook zij terugkeren naar Albanië. Indien hun recht op verblijf niet beëindigd wordt, en nadat zij voldaan hebben aan Justitie, kunnen zij het land vrijelijk in- en uitreizen om u te bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

U kwam in 2006 naar België kwam en na verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf op allerlei verschillende gronden, werd u op 07.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document 3 voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Albanië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Albanië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Albanië niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Albanië het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen, u heeft gedurende drie jaar een opleiding ingenieur mechanica gevolgd maar deze opleiding niet afgemaakt, u was er een handelaar in tweedehandswagen, uw ouders wonen nog in Albanië en op 26.06.2012 werd u nog gerepatriëerd naar Tirana.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U zou in auto's gehandeld hebben met Duitsland en Zwitserland. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 wordt hier trouwens over gezegd: "Op de terechtzitting van 17 september 2018 hield hij [u dus] voor autoverkoper te zijn. Het spreekt voor zich dat dit niet waar is. Uit het strafdossier blijkt dat hij zich voltijds bezighield met een zeer goed draaiende handel in cocaïne en in mindere mate ook in cannabis." U ging in de gevangenis langs bij de VDAB Consulente ter ondersteuning in uw zoektocht naar werk. U zou een opleiding in de bouwsector willen volgen maar de VDAB consulente liet weten dat uw

Nederlands, zeker voor het specifieke vakjargon in de bouw, onvoldoende is en dat hier eerst moet aan gewerkt worden. Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er kan worden aangenomen dat de behaalde deelcertificaten 'Functioneren Spelling', 'Engels Breakthrough A', 'Frans Breakthrough A', 'Waystage A+B', 'Breakthrough A+B' en een certificaat van de opleiding 'Breakthrough/Waystage' de toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië enkel ten goede komt. U was reeds werkzaam in een garage in Albanië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Op 26.05.2008 en op 24.01.2012 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" in. Op 11.01.2012 werd uw aanvraag d.d. 26.05.2008 ongegrond verklaard en op 09.03.2012 werd uw aanvraag d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard. In uw vragenlijst d.d. 12.11.2019 en 13.11.2019 verklaarde u dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

U zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1,3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

Aangezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten wordt een Terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 25.06.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk de invoer en de uitvoer van een ongekende totale hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de verkoop van een ongekende totale hoeveelheid cannabis te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk; de verkoop van een ongekende hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Duitsland. Italië en Zwitserland; aan het bezit met oog op verkoop van 1080 gram cocaïne en 95 gram cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk 10.415,97 euro; aan valsheid te hebben gepleegd door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd; aan gebruik te hebben gemaakt van vals verkregen gegevens, namelijk door de valselijk op een derde geregistreerde simkaarten en telefoonkaarten te gebruiken. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2016 tot en met 18.01.2018.

De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. Er werden grote hoeveelheden cocaïne (en in mindere mate ook cannabis) op de markt gebracht ten koste van de gezondheid van de gebruikers. U en uw 2 broers hadden feitelijke zeggenschap over de verdovende middelen, die bestemd waren voor verdere doorverkoop. Jullie waren de kopstukken van een bijzonder georganiseerde bende die de touwtjes van de nationale en internationale handel in handen hadden en die zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Nederland, om vervolgens te verkopen zowel in België als in Duitsland, Zwitserland en Italië. Er werd beroep gedaan op subdealers en 4 voor hen was de handel in drugs een voltijdse dagbesteding. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat u en uw broer instonden voor de contacten met de Rotterdamse dealer, waar jullie met de regelmaat van de klok cocaïne gingen aankopen. Een groot deel van de cocaïne werd verkocht op de internationale markt, aan klanten in onder meer Duitsland, Zwitserland en Italië. Jullie reisden geregeld naar deze landen af met wagen. U hield er een luxueuze levensstijl op na die onmogelijk kon overeenkomen met uw legale inkomsten, aangezien u nog niet

gewerkt heeft in België. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu is reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw criminele ingesteldheid en uw totale onverschilligheid ten aanzien van de drugsmisdrijven kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Op 05.02.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 1 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 06.02.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 20.02.2020 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 05.02.2020 te vorderen. Op 06.11.2020 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit niks blijkt dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er bestaat een risico op recidive.

Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en artikel 44 septies § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

U wordt geacht door uw gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Op 05.02.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 1 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 06.02.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 20.02.2020 diende u bij de RW een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 05.02.2020 te vorderen. Op 06.11.2020 werd het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf en er wordt u een inreisverbod opgelegd.

In uw hoorrecht d.d. 21.01.2021 herhaalt u, zoals u ook al deed bij het hoorrecht d.d. 12.11.2019, redenen te hebben om niet terug te keren naar Albanië, namelijk omdat uw vrouw meer dan 7 jaar werkt bij een Belgisch bedrijf; omdat jullie een appartement kochten op de Parklaan te Sint-Niklaas waar jullie wonen; omdat jullie een lening van 155.000 euro aangingen die jullie maandelijks afbetalen; omdat u hier al meerdere jaren woont, Nederlandse les volgde en geïntegreerd bent; omdat u verplichtingen heeft aan de Belgische Staat en omdat u gestemd heeft bij de gemeenteverkiezingen. Bij het ophalen van de vragenlijst die u op 21.01.2021 invulde, vroeg u aan de penitentiair administratief deskundige van de gevangenis van Wortel om iemand van DVZ te spreken. U stelde niet te begrijpen waarom u

opnieuw een vragenlijst diende in te vullen en waarom u geen recht op verblijf meer heeft. U zou op antwoord van de Rechtbank wachten. Op 02.02.2021 vond een gesprek plaats met de migratiebegeleider waarin u de situatie uitgelegd werd. U stelde niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat de RW op 06.11.2020 het beroep tot nietigverklaring verworpen had, uw advocaat zou u op 26.01.2021 nog verzekerd hebben dat er nog geen arrest gevelde was. U verklaarde beroepen te zullen blijven indienen. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat u zich mogelijkerwijze niet aan de verwijderingsmaatregel zal houden en de verwijderingsprocedure zal belemmeren.

Op basis van de in artikel 1, § 2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet vastgesteld criteria kan dus geconcludeerd worden dat er in uw hoofde een risico op onderduiken bestaat.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat u de administratieve beslissing die genomen wordt te uw laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat u zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat u ter beschikking moet worden gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde uw effectieve repatriëring te verzekeren. In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 18.07.2021 te doen opsluiten.”

1.2. Op 5 juli 2021 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer

Naam: L. (..)

Voor naam: G. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Repts, Mirdite

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 8 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale situatie.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 25.06.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk de invoer en de uitvoer van een ongekende totale hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de verkoop van een ongekende totale hoeveelheid cannabis te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk; de verkoop van een ongekende hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Duitsland, Italië en Zwitserland; aan het bezit met oog op verkoop van 1080 gram cocaïne en 95 gram cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk 10.415,97 euro; aan valsheid te hebben gepleegd door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd; aan gebruik te hebben gemaakt van vals verkregen gegevens, namelijk door de valselijk op een derde geregistreerde simkaarten en telefoonkaarten te gebruiken. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2016 tot en met 18.01.2018.

De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. Er werden grote hoeveelheden cocaïne (en in mindere mate ook cannabis) op de markt gebracht ten koste van de gezondheid van de gebruikers. U en uw 2 broers hadden feitelijke zeggenschap over de verdovende middelen, die bestemd waren voor verdere

doorverkoop. Jullie waren de kopstukken van een bijzonder georganiseerde bende die de touwtjes van de nationale en internationale handel in handen hadden en die zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Nederland, om vervolgens te verkopen zowel in België als in Duitsland, Zwitserland en Italië. Er werd beroep gedaan op subdealers en voor hen was de handel in drugs een voltijdse dagbesteding.

Druggebruikers veroorzaken grote maatschappelijke overlast. Drugverslaafden moeten worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Heel wat drugverslaafden verliezen hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakeling ten gevolge van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld.

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven

alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw criminele ingesteldheid en uw totale onverschilligheid ten aanzien van de drugsmisdrijven kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat u en uw broer instonden voor de contacten met de Rotterdamse dealer, waar jullie met de regelmaat van de klok cocaïne gingen aankopen. Een groot deel van de cocaïne werd verkocht op de internationale markt, aan klanten in onder meer Duitsland, Zwitserland en Italië. Jullie reisden geregeld naar deze landen af met wagen. U hield er een luxueuze levensstijl op na die onmogelijk kon overeenkomen met uw legale inkomsten, aangezien u nog niet gewerkt heeft in België. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu is reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Op 05.02.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 1 om ernstige redenen van openbare orde.

Deze beslissing werd u op 06.02.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 20.02.2020 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 05.02.2020 te vorderen. Op 06.11.2020 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- alsook het feit dat u er cursussen volgt, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.

U zit momenteel in de gevangenis van Wortel. U bereikt strafeinde op 26.07.2021 en een overname door DVZ is mogelijk vanaf 26.01.2021 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

Op 12.11.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 05.02.2020 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 21.01.2021 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in. Er werden geen nieuwe elementen aangevoerd die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Bij het ophalen van de vragenlijst vroeg u aan de penitentiair administratief deskundige van de gevangenis van Wortel om iemand van DVZ te spreken. U stelde niet te begrijpen waarom u opnieuw een vragenlijst diende in te vullen en waarom u geen recht op verblijf meer heeft. U zou op antwoord van de Rechtbank wachten. Op 02.02.2021 vond een gesprek plaats met de migratiebegeleider waarin u de situatie uitgelegd werd. U stelde niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat de RVV op 06.11.2020 het beroep tot nietigverklaring verworpen had, uw advocaat zou u op 26.01.2021 nog verzekerd hebben dat er nog geen arrest geveld was.

Op 25.01.2013 trad u te Poros (Griekenland) in het huwelijk met T. R. (..) (geboren te Tirana op (..), van Belgische nationaliteit sinds 23.04.2019). Uit dit huwelijk zijn nog geen kinderen geboren. Uw echtgenote komt op bezoek in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Uw echtgenote heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar verder te zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Albanië geboren.

Uit uw administratief dossier blijkt dat jullie elkaar de eerste keer ontmoet hebben eind februari 2010 in Durrës (Albanië), toen u in België wettelijk samenwoonde met dhr. H. E. (..). De volgende ontmoeting was een drietal maanden later en sinds juli 2010 zijn jullie een koppel. U woonde toen in België (er was

een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen hangende) en gedurende een tweetal jaar ging u op bezoek bij mevrouw T. (...), zowel in Albanië als in Griekenland, waar haar familie woonde. Mevrouw T. (...) woonde in Tirana, behoorde daar tot de Griekse minderheid en ze had, volgens uw verklaring in het verhoor over een eventueel schijnhuwelijk d.d. 05.09.2013 (PV nr. GF 014392/13), zowel de Griekse als de Albanese nationaliteit.

Uw echtgenote was 30 jaar oud toen zij in september 2012 naar België kwam en zij is momenteel 39 jaar. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Albanië te hebben. Zij woonde in Tirana, spreekt de taal en was er werkzaam bij een computerfirma. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uw echtgenote is sinds een 7-tal jaar werkzaam bij Katoennatie. Uit niks blijkt dat mevrouw T. (...) niet opnieuw werk zou vinden in Albanië of elders. Mevrouw T. (...) is in het bezit van een diploma 'internationale en diplomatieke betrekkingen', behaald in Moskou. Voor uw echtgenote naar België kwam was ze in Tirana werkzaam bij een computerfirma. Uit uw administratief dossier blijkt dat zij gewerkt heeft bij de Albanese ambassade in Athene; als begeleidster in een kamp voor Russische kinderen in Griekenland; voor een farmaceutische firma en als directrice van de Economische Industriële Kamer voor Griekenland en Albanië. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat uw echtgenote op de hoogte was (of had moeten zijn) van de goed georganiseerde drughandel, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het is immers aannemelijk dat uw echtgenote vragen had bij de talrijke verplaatsingen die u maakte naar Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de luxueuze levensstijl die onmogelijk kon overeenstemmen met haar eerder beperkte inkomen waarvan ongetwijfeld ook de lening voor het appartement werd afbetaald, de luxevoertuigen en het gegeven dat een deel van de opbrengsten van de drughandel werd geïnvesteerd in het appartement, hetzij in de aankoop ervan, hetzij in de renovatie of in allebei. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bij voorbeeld middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Daar uw partner de Belgische nationaliteit heeft, wordt zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kan er uiteraard ook voor kiezen om haar betrekking bij de Katoennatie te behouden en in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Jullie hebben in december 2016 een appartement aangekocht, er werd een krediet van 155.000 euro aangegaan (135.000 euro voor de woning en 20.000 euro voor de renovatie). Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat de aankopen voor de renovatiewerken aan het appartement die voor een totaal bedrag van 10.415,97 euro in contanten werden betaald, enkel gefinancierd zijn met cash gelden afkomstig van de drughandel. Aangezien u vanaf 19.01.2018 in de gevangenis verblijft kan er vanuit gegaan worden dat uw echtgenote de lening afbetaalt en dat zij er eventueel kan blijven wonen. Mocht zij beslissen om u vrijwillig te volgen naar Albanië of naar een ander land, dan kan desnoods het appartement verkocht worden en de lening worden afbetaald. De vermogensvoordelen afkomstig van de drughandel werden geraamd op 687.933 euro, waarbij de te verbeuren bedragen werden herleid om u "niet in een financiële put te duwen" naar 150.000 euro. Er werd een afbetalingsplan aanvaard voor 50 euro/maand. Deze boete kan verder afbetaald worden vanuit een ander land dan België.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Verder verblijven uw zussen (V. P. (...), geboren te Reps op (...), Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 21.02.2023 en L. M. (...), geboren te Rreshen op (...), Albanese nationaliteit, bijlage 15 geldig tot 27.07.2020), uw broers (L. M. (...), geboren te Orosh op (...), Albanese nationaliteit, F+ kaart geldig tot 10.10.2022 (momenteel opgesloten in de gevangenis van Antwerpen) en L. E. (...), geboren te Reps, Mirdite op (...), Albanese nationaliteit, F-kaart geldig 17.06.2021) in België. Uw beide broers werden eveneens veroordeeld (zie arrest 25.06.2019) voor feiten die ze samen met u pleegden. Een onderzoek tot beëindiging van hun verblijf zal opgestart worden. De relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw broers of één van uw zussen. Uw zussen kunnen België vrijelijk in- en

uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Albanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Indien het recht op verblijf van uw broers beëindigd wordt, kunnen ook zij terugkeren naar Albanië. Indien hun recht op verblijf niet beëindigd wordt, en nadat zij voldaan hebben aan Justitie, kunnen zij het land vrijelijk in- en uitreizen om u te bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

U kwam in 2006 naar België kwam en na verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf op allerlei verschillende gronden, werd u op 07.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Albanië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Albanië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Albanië niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Albanië het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen, u heeft gedurende drie jaar een opleiding ingenieur mechanica gevolgd maar deze opleiding niet afgemaakt, u was er een handelaar in tweedehandswagen, uw ouders wonen nog in Albanië en op 26.06.2012 werd u nog gerepatriëerd naar Tirana.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U zou in auto's gehandeld hebben met Duitsland en Zwitserland. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 wordt hier trouwens over gezegd: "Op de terechtzitting van 17 september 2018 hield hij [u dus] voor autoverkoper te zijn. Het spreekt voor zich dat dit niet waar is. Uit het strafdossier blijkt dat hij zich voltijds bezighield met een zeer goed draaiende handel in cocaïne en in mindere mate ook in cannabis." U ging in de gevangenis langs bij de VDAB Consulente ter ondersteuning in uw zoektocht naar werk. U zou een opleiding in de bouwsector willen volgen maar de VDAB consulente liet weten dat uw Nederlands, zeker voor het specifieke vakjargon in de bouw, onvoldoende is en dat hier eerst moet aan gewerkt worden. Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er kan worden aangenomen dat de behaalde deelcertificaten 'Functioneren Spelling', 'Engels Breakthrough A', 'Frans Breakthrough A', 'Waystage A+B', 'Breakthrough A+B' en een certificaat van de opleiding 'Breakthrough/Waystage' de toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië enkel ten goede komt. U was reeds werkzaam in een garage in Albanië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Op 26.05.2008 en op 24.01.2012 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" in. Op 11.01.2012 werd uw aanvraag d.d. 26.05.2008 ongegrond verklaard en op 09.03.2012 werd uw aanvraag d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard. In uw vragenlijst d.d. 12.11.2019 en 13.11.2019 verklaarde u dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“i. Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

1. Eerste middel : Schending van de artikelen 7 en 74/14 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

1.1

Dat verweerder als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de art. 7, eerste lid, 3° en 44ter Vw.

Volgens verweerder wordt verzoeker geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3° Vw.).

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, verwijst verweerder naar art. 44ter Vw.

1.2

Dat volgens het verzoeker betekend bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker de openbare orde zou schaden.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

1.3

Verzoeker werd op 25 juni 2019 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld wegens drugsgerelateerde feiten welke hij pleegde tussen 1.03.2016 en 18.01.2018.

Bovenstaande feiten dateren dus van ongeveer 3 jaar geleden en betreffen dan ook geen actuele en recente feiten, zodat op basis daarvan niet geoordeeld kan worden dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat voormelde veroordeling geen afbreuk doet aan het feit dat verweerder geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

De loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, vormt op zich immers geen indicatie voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)² heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.²

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 44ter en 44quinquies, §1, 3° van de vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen dat verzoekende partij veroordeeld werd op 25 juni 2019 door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar voor achttien maanden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan *“verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk de invoer en de uitvoer van een ongekeerde totale hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de verkoop van een ongekeerde totale hoeveelheid cannabis te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk; de verkoop van een ongekeerde hoeveelheid cocaïne te Sint-Niklaas, en bij samenhang elders in het Rijk, en te Duitsland, Italië en Zwitserland; aan het bezit met oog op verkoop van 1080 gram cocaïne en 95 gram cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk 10.415,97 euro; aan valsheid te hebben gepleegd door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd; aan gebruik te hebben gemaakt van vals verkregen gegevens, namelijk door de valselijk op een derde geregistreeerde simkaarten en telefoonkaarten te gebruiken. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2016 tot en met 18.01.2018.”* en wordt gemotiveerd dat het recht op verblijf beëindigd werd op 5 februari 2020 en dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij door haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op voorgaande wordt verzoekende partij ook geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven en wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij. Er wordt tevens vastgesteld dat er geen elementen in de zin van artikel 3 EVRM voorliggen die een verwijdering naar het herkomstland verhinderen.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding steunen met de concrete feitelijke argumentering in de beslissingen geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de eerste bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij betoogt vooreerst in essentie dat de bestreden beslissing gebaseerd moet zijn op haar persoonlijk gedrag waaruit een bedreiging moet blijken die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en deze bedreiging moet actueel zijn. Zij meent evenwel dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar haar huidig persoonlijk gedrag. Een loutere verwijzing naar een veroordeling met betrekking tot feiten van 3 jaar geleden vormt geen indicatie dat zij thans of in de toekomst een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

2.6. De bestreden beslissing werd – zoals reeds gesteld – getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(..)”

en artikel 44ter van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

(..)”

2.7. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing gestoeld is op twee motieven die elk op zich determinerend zijn. Zo wordt toepassing gemaakt enerzijds van:

-artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: verzoekende partij wordt door haar gedrag geacht een gevaar te zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid

-artikel 7, eerste lid, 13°: verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van verblijf.

Verzoekende partij richt haar kritiek volledig tegen het eerste motief, met name dat zij door haar gedrag geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde. Zij laat het motief dat haar verblijf beëindigd werd door de beslissing van 5 februari 2020 (en waartegen het beroep verworpen werd bij arrest van 6 november 2020 door de Raad) ongemoeid. Uit de bespreking hierna zal verder ook blijken dat verzoekende partij er evenmin in slaagt afbreuk te doen aan het eerste motief.

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, heeft de verwerende partij bij het treffen van de eerste bestreden beslissing zich niet enkel geënt op het feit dat verzoekende partij veroordeeld werd maar wordt ook de aard van de feiten weergegeven die door de verzoekende partij zijn gepleegd en wordt erop gewezen dat het om zeer ernstige feiten gaat waarbij zij ook de rol van verzoekende partij duidt, met name de vaststelling dat zij – samen met haar twee broers – de feitelijke zeggenschap had over de verdovende middelen en zij de kopstukken waren van een bijzonder georganiseerde bende die de touwtjes van de nationale en internationale handel in handen hadden en

die zeer grote hoeveelheden cocaïne invoerde vanuit Nederland om vervolgens te verkopen zowel in België als in Duitsland, Zwitserland en Italië. Er wordt verder op gewezen dat het leidmotief het financiële voordeel was van dit wederrechtelijk handelen en dat verzoekende partij zich daarbij niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Verder overweegt de verwerende partij in de bestreden beslissing: *“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde én een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghll t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: ‘46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).’*

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw criminele ingesteldheid en uw totale onverschilligheid ten aanzien van de drugsmisdrijven kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat u en uw broer instonden voor de contacten met de Rotterdamse dealer, waar jullie met de regelmaat van de klok cocaïne gingen aankopen. Een groot deel van de cocaïne werd verkocht op de internationale markt, aan klanten in onder meer Duitsland, Zwitserland en Italië. Jullie reisden geregeld naar deze landen af met wagen. U hield er een luxueuze levensstijl op na die onmogelijk kon overeenkomen met uw legale inkomsten, aangezien u nog niet gewerkt heeft in België. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu is reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het

verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient. Het is dus niet onredelijk te veronderstellen dat er een groot risico op recidive is.
Gezien de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.
Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- alsook het feit dat u er cursussen volgt, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.” (eigen onderlijning)

Gelet op deze uitvoerige motivering kan verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich vergenoegd zou hebben met een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling om de eerste bestreden beslissing te schragen. Er wordt wel degelijk gemotiveerd waarom uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten en haar rol daarin blijkt waarom zij doet getuigen van een gedrag waaruit een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde blijkt. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer blijkt dat verzoekende partij aast op gemakkelijk geldgewin en daarbij niet terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen, redelijkerwijze kan aangenomen wordt dat – aangezien drugstrafiek lucratiever is dan werken – verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag een actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij er tenslotte nog op wijst dat de feiten van 3 jaar geleden zijn, is zij hoegenaamd evenmin ernstig. Immers blijkt dat de feiten zich afspeelden tussen 1 maart 2016 en 18 januari 2018 en dat verzoekende partij sinds 19 januari 2018 werd opgesloten in de gevangenis. Haar opsluiting verhindert haar dan ook verdere criminele daden te stellen. Dit neemt daarenboven ook niet weg dat uit de gepleegde feiten de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde. Zoals de verwerende partij verder ook nog overweegt “*Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- alsook het feit dat u er cursussen volgt, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.*”

Gelet op de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake, kan verzoekende partij geenszins overtuigen als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoekende partij en het actuele gevaar dat zij vormt voor de openbare orde.

Conform artikel 44ter van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij voorts beslissen dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek kent om dringende redenen. Zoals de verwerende partij heeft gemotiveerd is omwille van het actueel gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag vormt voor de openbare orde het in casu geenszins kennelijk onredelijk om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven aan verzoekende partij. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet betreft dit de situatie van een derdelander, terwijl verzoekende partij een familielid van een Belg is en dus artikel 44ter van de vreemdelingenwet geldt.

2.9. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van het art. 74/13., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht en verzoeksters rechten van verdediging

2.1

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 5 juli 2021 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoeker in België.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geenszins voldoende rekening gehouden met verzoekers huwelijk met mevrouw T. (..) en met zijn langdurig verblijf in België.

2.2

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., in het bijzonder met het hoger belang van verzoekers (gezins-en familie)leven in België.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

In een derde middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“3. Derde middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna: E.V.R.M.), van het proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

3.1

Verzoeker woont in België samen met zijn echtgenote, mevrouw R. T. (..), van Belgische nationaliteit.

De echtgenote van verzoeker is sedert december 2013 als bediende vast in dienst bij Katoen Natie (voordien op interimbasis) te Kallo-Beveren. Verzoekers hebben samen te Sint-Niklaas een appartement aangekocht waarvoor zij een hypothecaire lening hebben afgesloten. Verzoeker en zijn echtgenote hebben dus wel degelijk de intentie om samen hun leven, professionele activiteiten,... in België verder te zetten.

Ook de echtgenote van verzoeker verblijft reeds jarenlang in België en is sinds 2019 Belg.

Gezien haar vaste voltijdse tewerkstelling bij Katoen Natie, waar zij een maandelijks netto-loon van gemiddeld 2300 € ontvangt, is een terugkeer naar Albanië voor haar absoluut geen optie is (zeker nu zij een hypothecaire lening en een gelboete verder afbetaalt). Zij kan onmogelijk deze vaste betrekking in België opzeggen.

Dat derhalve wel degelijk sprake is van onoverkomelijk hinderpalen die bij verwijdering van verzoeker de voortzetting van zijn gezins-en privéleven verhinderen nu verzoeker en zijn echtgenote onmogelijk zich elders (buiten België) kunnen vestigen gezien de beroepswerkzaamheden van zijn echtgenote in België (vaste tewerkstelling bij Katoen Natie !), hun gebonden zijn aan de afbetaling van de hypothecaire lening van hun woning en van de geldboete en nu zij onmogelijk toch gescheiden kunnen leven nu precies de samenwoning van echtgenoten een plicht is in het primair huwelijksstelsel (art. 213 B.W.).

Gezien de vaste tewerkstelling bij Katoen Natie en de afbetaling van de hypothecaire lening van hun woning (en verzoekers geldboete) is een gezamenlijke terugkeer naar Albanië geen enkele optie.

De bestreden beslissing heeft dan ook voor gevolg dat verzoeker van zijn echtgenote zal gescheiden worden, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM (zie infra).

3.2

Dat verweerder, naast verzoekers gezinsleven in België, eveneens de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is .

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene 'has his principal social, cultural and family ties in Austria' en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

"article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity."

Aangezien verzoeker sedert 2006 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker éénmaal veroordeeld werd voor criminele feiten, doet hieraan niets af.

Ook autochtone Belgen plegen immers misdrijven, wat echter geen afbreuk doet aan hun sociaal en cultureel geworteld zijn.

De verwijzing naar het criminele verleden van verzoeker houdt dan ook geen afdoende motivering in waarom met de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening dient gehouden te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 44bis Vw. en artikel 28 Burgerschapsrichtlijn.

3.3

Tenslotte dienen de banden, die verzoeker nog heeft met zijn land van herkomst, grondig in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit is casu onvoldoende gebeurd.

Verzoeker woont immers ondertussen al 15 jaar in België en heeft nauwelijks nog banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker verwijst in die zin nogmaals naar het arrest Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM oordeelde dat een uitwijzing van de betrokkene naar Bulgarije een schending uitmaakte van artikel 8 EVRM o.m. omdat de betrokkene tot de Turkse minderheid in Bulgarije behoorde en er door de overheid niet werd aangetoond dat hij nog andere banden had in Bulgarije 7.

Dat een terugwijzing van verzoeker naar Albanië dan ook disproportioneel is, gelet op het feit dat verzoeker reeds 15 jaar in België verblijft, waar hij samen met zijn echtgenote een hecht gezin vormt en waar zijn echtgenote sedert december 2013 vast in dienst is bij Katoen Natie. Verzoekers echtgenote staat naast de afbetaling van de door hen beiden afgesloten hypothecaire lening mede in voor de afbetaling van de hoge geldboete, waarvoor verzoeker werd veroordeeld.

Deze elementen vormen wel degelijk onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van hun gezinsleven verhinderen in Albanië of elders.

Verzoekers kunnen bovendien onmogelijk gescheiden worden nu zij hecht koppel vormen en als gehuwden samenwoning een plicht is in het primair huwelijksstelsel. In Albanië samen gaan wonen is geenszins een optie (cf. supra).

3.4

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd in 2013 en vormen nagenoeg ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een disproportionele inmenging in het privé- en/of familieleven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat bij de belangenafweging alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Verweerder hield geenszins rekening met de vaststelling dat de strafbare feiten dateren van de periode 1.03.2016 tot 18.01.2018, de geldboete afbetaald wordt en verzoeker op 26.07.2021 strafeinde heeft bereikt.

Verweerder hield evenmin rekening met het feit dat verzoeker door het Hof van Beroep te Gent uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor wat een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf betreft omdat hij voordien nog geen correctionele veroordelingen had opgelopen.

Verweerder hield tenslotte al evenmin voldoende rekening met de vaststelling dat naast zijn echtgenote ook de broers en zussen van verzoeker in België wonen en dus zijn leven zich in België situeert.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

3.5

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd.

Dit is casu niet op een zorgvuldige manier gebeurd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn echtgenote) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.12. Gelet op de onderlinge samenhang van het tweede en derde middel worden deze middelen samen behandeld.

2.13. Waar verzoekende partij opnieuw de schending aanhaalt van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.14. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

(EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op 5 februari 2020 is overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij op grond van artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest nr. 243 726 van 6 november 2020. Naar aanleiding hiervan werd reeds een onderzoek doorgevoerd naar artikel 8 EVRM.

2.15.1. De legaliteit noch de legitimiteit van de thans voorliggende beslissing kan ernstig worden betwist. Ook in de thans bestreden beslissing wordt voorts een proportionaliteitstoets doorgevoerd waarbij het algemeen belang superieur geacht wordt ten opzichte van de private belangen van de verzoekende partij. Specifiek wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Op 12.11.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 05.02.2020 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 21.01.2021 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in. Er werden geen nieuwe elementen aangevoerd die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Bij het ophalen van de vragenlijst vroeg u aan de penitentiair administratief deskundige van de gevangenis van Wortel om iemand van DVZ te spreken. U stelde niet te begrijpen waarom u opnieuw een vragenlijst diende in te vullen en waarom u geen recht op verblijf meer heeft. U zou op antwoord van de Rechtbank wachten. Op 02.02.2021 vond een gesprek plaats met de migratiebegeleider waarin u de situatie uitgelegd werd. U stelde niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat de RW op 06.11.2020 het beroep tot nietigverklaring verworpen had, uw advocaat zou u op 26.01.2021 nog verzekerd hebben dat er nog geen arrest gevelde was.

Op 25.01.2013 trad u te Poros (Griekenland) in het huwelijk met T. R. (...) (geboren te Tirana op (...), van Belgische nationaliteit sinds 23.04.2019). Uit dit huwelijk zijn nog geen kinderen geboren. Uw echtgenote komt op bezoek in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Uw echtgenote heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar verder te zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Albanië geboren.

Uit uw administratief dossier blijkt dat jullie elkaar de eerste keer ontmoet hebben eind februari 2010 in Durrës (Albanië), toen u in België wettelijk samenwoonde met dhr. H. E. (...). De volgende ontmoeting was een drietal maanden later en sinds juli 2010 zijn jullie een koppel. U woonde toen in België (er was een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen hangende) en gedurende een tweetal jaar ging u op bezoek bij mevrouw T. (...), zowel in Albanië als in Griekenland, waar haar familie woonde. Mevrouw T. (...) woonde in Tirana, behoorde daar tot de Griekse minderheid en ze had, volgens uw verklaring in het verhoor over een eventueel schijnhuwelijk d.d. 05.09.2013 (PV nr. GF 014392/13), zowel de Griekse als de Albanese nationaliteit.

Uw echtgenote was 30 jaar oud toen zij in september 2012 naar België kwam en zij is momenteel 39 jaar. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Albanië te hebben. Zij woonde in Tirana, spreekt de taal en was er werkzaam bij een computerfirma. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uw echtgenote is sinds een 7-tal jaar werkzaam bij Katoennatie. Uit niks blijkt dat mevrouw T. (...) niet opnieuw werk zou vinden in Albanië of elders. Mevrouw T. (...) is in het bezit van een diploma 'internationale en diplomatieke betrekkingen', behaald in Moskou. Voor uw echtgenote naar België kwam was ze in Tirana werkzaam bij een computerfirma. Uit uw administratief dossier blijkt dat zij gewerkt heeft bij de Albanese ambassade in Athene; als begeleidster in een kamp voor Russische kinderen in Griekenland; voor een farmaceutische firma en als directrice van de Economische Industriële Kamer voor Griekenland en Albanië. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat uw echtgenote op de hoogte was (of

had moeten zijn) van de goed georganiseerde drughandel, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het is immers aannemelijk dat uw echtgenote vragen had bij de talrijke verplaatsingen die u maakte naar Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de luxueuze levensstijl die onmogelijk kon overeenstemmen met haar eerder beperkte inkomen waarvan ongetwijfeld ook de lening voor het appartement werd afbetaald, de luxevoertuigen en het gegeven dat een deel van de opbrengsten van de drughandel werd geïnvesteerd in het appartement, hetzij in de aankoop ervan, hetzij in de renovatie of in allebei. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bij voorbeeld middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Daar uw partner de Belgische nationaliteit heeft, wordt zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kan er uiteraard ook voor kiezen om haar betrekking bij de Katoennatie te behouden en in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Jullie hebben in december 2016 een appartement aangekocht, er werd een krediet van 155.000 euro aangegaan (135.000 euro voor de woning en 20.000 euro voor de renovatie). Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat de aankopen voor de renovatiewerken aan het appartement die voor een totaal bedrag van 10.415,97 euro in contanten werden betaald, enkel gefinancierd zijn met cash gelden afkomstig van de drughandel. Aangezien u vanaf 19.01.2018 in de gevangenis verblijft kan er vanuit gegaan worden dat uw echtgenote de lening afbetaalt en dat zij er eventueel kan blijven wonen. Mocht zij beslissen om u vrijwillig te volgen naar Albanië of naar een ander land, dan kan desnoods het appartement verkocht worden en de lening worden afbetaald. De vermogensvoordelen afkomstig van de drughandel werden geraamd op 687.933 euro, waarbij de te verbeuren bedragen werden herleid om u "niet in een financiële put te duwen" naar 150.000 euro. Er werd een afbetalingsplan aanvaard voor 50 euro/maand. Deze boete kan verder afbetaald worden vanuit een ander land dan België.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

(..)"

2.15.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot een belangenafweging.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

- Het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar echtgenote wordt niet betwist.
- Er is geen sprake van kinderen.
- De echtgenote heeft de Belgische nationaliteit maar kan ervoor kiezen om zich te vestigen in een land waar het gezinsleven kan worden verdergezet. Er kunnen daartoe geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld.
- De echtgenote is eveneens in Albanië geboren en zij hebben elkaar aldaar leren kennen in 2010. De echtgenote woonde in Tirana en had zowel de Griekse als Albanese nationaliteit.
- De echtgenote was al 30 jaar toen zij in september 2012 naar België kwam en thans is zij 39 jaar. Er kan in redelijkheid worden gesteld dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft in Albanië, zij woonde er, spreekt de taal en werkte er in een computerfirma. Er wordt erkend dat zij gedurende 7 jaar in België werkt maar er blijkt niet dat zij niet opnieuw werk kan vinden in Albanië of elders. Zij heeft ook een hoger diploma en heeft, naast haar tewerkstelling in Albanië, ook in Athene gewerkt voor de Albanese ambassade, naast nog andere functies.
- Er kan daarnaast redelijkerwijze worden aangenomen dat de echtgenote op de hoogte was van de criminele wandel van verzoekende partij, gelet op de reizen naar het buitenland en de luxueuze levensstijl ondanks het eerder beperkte inkomen.
- De contacten met eventuele familie en vrienden die de echtgenote in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bijvoorbeeld via korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen.
- Indien de Belgische echtgenote er toch voor kiest in België te blijven, dan kan zij contact met verzoekende partij onderhouden via mail, telefoon, en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen. Wat betreft het appartement, dit kan de echtgenote zelf verder betalen of er kan voor gekozen

worden het te verkopen en de lening daarmee af te betalen indien zij de verzoekende partij toch volgt naar het buitenland.

Zoals duidelijk blijkt uit deze motieven heeft de verwerende partij oog gehad voor het feit dat verzoekende partij gehuwd is met een vrouw die sinds 2019 de Belgische nationaliteit heeft en in België tewerkgesteld is. Het bestaan van een gezinsleven met de echtgenote dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM wordt in casu niet betwist. De gemachtigde wijst erop dat, hoewel de echtgenote de Belgische nationaliteit heeft, er geen elementen worden voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen. Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift wel op dat haar echtgenote in België verblijft en hier werkt, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat haar echtgenote ook in Albanië geboren is en er een groot deel van haar leven heeft gewoond. Aangezien zij al ruim 30 jaar was toen zij naar België is gekomen, kan aangenomen worden dat zij nog steeds sociale, culturele en familiale banden heeft in Albanië alsook dat zij de taal spreekt.

De verwerende partij aanvaardt verder dat de echtgenote ondertussen ook banden heeft met België, maar dat uit niets blijkt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om het gezinsleven elders verder te zetten. Verzoekende partij wijst er wel op dat haar echtgenote in België tewerkgesteld is, maar zoals de verwerende partij motiveert, blijkt niet dat zij elders geen werk zou kunnen vinden, dit temeer nu blijkt dat zij in bezit is van een hoger diploma, en reeds in het verleden gewerkt heeft in Albanië en Griekenland. Zoals de verwerende partij er ook op wijst kan het koppel beslissen om hun woning in België te verkopen en de hypothecaire lening op die manier terug te betalen. Het hebben van een woonst in België is dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal om het gezinsleven elders verder te zetten. Ook de geldboete kan vanuit het buitenland betaald worden.

De Raad acht de beoordeling van de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk. Het betoog van verzoekende partij doet niet besluiten dat er wel degelijk onoverkomelijke hinderpalen zijn die het voortzetten van het gezinsleven elders verhinderen.

Verder wijst de Raad erop dat het – naast de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn voor de echtgenote om verzoekende partij mee naar het buitenland te volgen – uiteraard aan het gezin vrijstaat op welke manier zij invulling willen geven aan hun gezinsleven. Zoals de verwerende partij er ook op wijst kan de echtgenote ervoor opteren om in België te blijven en contact met verzoekende partij te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen. Het argument als zou samenwoning een verplichting zijn, maakt niet dat echtgenoten er niet voor kunnen opteren hun gezinsleven op deze manier in te vullen. De keuze om hun gezinsrelatie op deze manier te beleven is immers uiteraard een persoonlijke keuze. Nogmaals benadrukt de Raad dat de echtgenote er ook voor kan opteren om verzoekende partij te volgen.

Door louter haar verblijfshistoriek en gezinssituatie in België te herhalen, doet verzoekende partij niks af aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.15.3. Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar privéleven (sociale en culturele integratie), blijkt uit de bestreden beslissing dat volgende motieven zijn opgenomen:

“U kwam in 2006 naar België kwam en na verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf op allerlei verschillende gronden, werd u op 07.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document 3 voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Albanië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Albanië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Albanië niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Albanië het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen, u heeft gedurende drie jaar een opleiding ingenieur mechanica gevolgd maar deze opleiding niet afgemaakt, u was er een handelaar in tweedehandswagen, uw ouders wonen nog in Albanië en op 26.06.2012 werd u nog gerepatriëerd naar Tirana.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen

komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U zou in auto's gehandeld hebben met Duitsland en Zwitserland. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 wordt hier trouwens over gezegd: "Op de terechtzitting van 17 september 2018 hield hij [u dus] voor autoverkoper te zijn. Het spreekt voor zich dat dit niet waar is. Uit het strafdossier blijkt dat hij zich voltijds bezighield met een zeer goed draaiende handel in cocaïne en in mindere mate ook in cannabis." U ging in de gevangenis langs bij de VDAB Consulente ter ondersteuning in uw zoektocht naar werk. U zou een opleiding in de bouwsector willen volgen maar de VDAB consulente liet weten dat uw Nederlands, zeker voor het specifieke vakjargon in de bouw, onvoldoende is en dat hier eerst moet aan gewerkt worden. Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er kan worden aangenomen dat de behaalde deelcertificaten 'Functioneren Spelling', 'Engels Breakthrough A', 'Frans Breakthrough A', 'Waystage A+B', 'Breakthrough A+B' en een certificaat van de opleiding 'Breakthrough/Waystage' de toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië enkel ten goede komt. U was reeds werkzaam in een garage in Albanië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Op 26.05.2008 en op 24.01.2012 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" in. Op 11.01.2012 werd uw aanvraag d.d. 26.05.2008 ongegrond verklaard en op 09.03.2012 werd uw aanvraag d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard. In uw vragenlijst d.d. 12.11.2019 en 13.11.2019 verklaarde u dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden."

Verzoekende partij betwist niet dat zij, ondanks haar regulier verblijf in België sinds 2014, nooit tewerkgesteld is geweest op de reguliere arbeidsmarkt in België. Verder blijkt haar kennis van het Nederlands volgens de VDAB ook onvoldoende. Verzoekende partij kan evenmin betwisten dat zij veroordeeld werd voor zwaarwichtige feiten en dat haar leidmotief gemakkelijk en snel geldgewin was. Verzoekende partij meent dat uit haar louter jarenlang verblijf in België haar sociale en culturele integratie blijkt, maar de feiten zoals aangehaald in de bestreden beslissing inzake haar gebrek aan tewerkstelling, haar povere kennis van het Nederlands en haar criminele parcours, spreken dit tegen. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij zich geenszins beperkt tot de verwijzing naar de strafrechtelijke feiten die verzoekende partij gepleegd heeft om vast te stellen dat de banden met België die verzoekende partij heeft niet van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Verzoekende partij overtuigt verder niet waar zij stelt dat zij nauwelijks nog banden heeft met het herkomstland. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft, blijkt dat zij in 2010 haar echtgenote heeft leren kennen in Albanië en dat zij gedurende een tweetal jaar nadien zowel in Albanië als in Griekenland op bezoek ging bij haar echtgenote. Zij werd tevens nog in 2012 gerepatriëerd naar Albanië. Verder kan ook niet ontkend worden dat verzoekende partij, die het grootste deel van haar leven in Albanië heeft doorgebracht, de taal spreekt en er school heeft gelopen. Alsook blijkt dat zij er gewerkt heeft. Verder heeft zij aldaar nog familie, met name haar ouders. In het licht van deze vaststellingen is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat verzoekende partij wel degelijk nog bindingen heeft met Albanië. Het loutere gegeven dat zij gedurende meerdere jaren in België heeft gewoond, doet hier geen afbreuk aan.

Zoals voorts reeds uit de bespreking hoger is gebleken kan verzoekende partij niet op ernstige wijze stellen dat de feiten waarvoor zij veroordeeld is reeds dateren van minstens 3 jaar geleden om tot de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing te doen besluiten. Nogmaals benadrukt de Raad dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, zich situeren tussen 1 maart 2016 en 18 januari 2018 en dat verzoekende partij sinds 19 januari 2018 werd opgesloten in de gevangenis. Haar opsluiting verhindert haar dan ook verdere criminele daden te stellen. Dit neemt daarenboven ook niet weg dat uit

de gepleegde feiten de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde.

Ook het gegeven dat haar veroordeling ten dele met uitstel werd uitgesproken omdat zij voordien nog geen correctionele veroordeling had opgelopen, doet geen afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing inzake het actuele gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt te kunnen zijn voor de openbare orde. Immers heeft de verzoekende partij zich – ondanks de afwezigheid van eerdere correctionele veroordelingen – toch laten verleiden tot het plegen van uiterst ernstige feiten en dit louter uit winstbejag. Uit deze feiten blijkt aldus dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om zware misdrijven te plegen met enkel een winstoogmerk zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij naar de toekomst toe zich nogmaals kan laten verleiden tot het plegen van dergelijke feiten.

2.15.4. Waar de verzoekende partij tenslotte nog meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij broers en zussen heeft wonen in België, gaat zij volledig voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat: *“Verder verblijven uw zussen (V. P. (..), geboren te Reps op (..), Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 21.02.2023 en L. M. (..), geboren te Rreshen op (..), Albanese nationaliteit, bijlage 15 geldig tot 27.07.2020), uw broers (L. M. (..), geboren te Orosh op (..), Albanese nationaliteit, F+ kaart geldig tot 10.10.2022 (momenteel opgesloten in de gevangenis van Antwerpen) en L. E. (..), geboren te Reps, Mirdite op (..), Albanese nationaliteit, F-kaart geldig 17.06.2021) in België. Uw beide broers werden eveneens veroordeeld (zie arrest 25.06.2019) voor feiten die ze samen met u pleegden. Een onderzoek tot beëindiging van hun verblijf zal opgestart worden. De relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw broers of één van uw zussen. Uw zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Albanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Indien het recht op verblijf van uw broers beëindigd wordt, kunnen ook zij terugkeren naar Albanië. Indien hun recht op verblijf niet beëindigd wordt, en nadat zij voldaan hebben aan Justitie, kunnen zij het land vrijelijk in- en uitreizen om u te bezoeken daar waar u zich zal vestigen.”*

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer(s)/zus(sen) die op het Belgische grondgebied verblijven. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Zoals duidelijk gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing en geenszins weerlegd door de verzoekende partij, blijkt geenszins dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

2.16. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens werd genomen. Zij toont ook geen kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit aan. Verzoekende partij, wiens gezinsleven in overweging werd genomen, en waarbij werd vastgesteld dat zij geen minderjarige kinderen heeft en evenmin gewag kan maken van een gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar het herkomstland verhindert, maakt evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.17. Waar verzoekende partij nog de schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging opwerpt, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze het hoorrecht en de rechten van verdediging geschonden werd, zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Bovendien blijkt duidelijk dat voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen haar standpunt kenbaar te maken.

2.18. Het tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

2.19. In een vierde middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“4. Derde middel: Schending van het artikel 3 van het E.V.R.M., van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht.

Dat verzoeker niet effectief voorafgaandelijk werd gehoord aangaande zijn vrees een reëel risico te lopen bij een terugkeer naar Albanië een behandeling strijdig met art. 3 van het E.V.R.M., waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en het hoorrecht.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, Albanië, een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken.”

2.20. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt dat zij wel degelijk de kans heeft gehad – voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing – haar standpunt kenbaar te maken en alle gegevens die zij nuttig achtte mee te delen aan de verwerende partij. Zo blijkt dat verzoekende partij ondermeer op 21 januari 2021 gehoord werd via vragenlijst en dat zij als reden waarom zij niet zou terug kunnen naar het herkomstland aangaf dat haar echtgenote al 7 jaar in België werkt, dat zij samen een appartement hebben aangekocht met hypothecair krediet, dat zijzelf hier al jaren woont en een integratiecursus heeft gevolgd alsook Nederlandse les, dat zij geïntegreerd is en hier stemt. Met al deze argumenten werd rekening gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij gaf geenszins elementen aan waaruit kan blijken dat een terugkeer naar het herkomstland een risico op schending van artikel 3 EVRM met zich mee kan brengen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij betoogt wel dat de bestreden beslissing een schending oplevert van artikel 3 EVRM maar zij laat na te duiden waarom zij bij een terugkeer naar Albanië moet vrezen voor een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Nochtans komt het aan verzoekende partij toe uiteen te zetten waarom zij bij een terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM vreest. Louter verwijzen naar voormeld artikel is geenszins afdoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Verzoekende partij maakt derhalve ook niet aannemelijk dat zij in die zin elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.21. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.22. In een eerste middel – gericht tegen de tweede bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ii. Inreisverbod

1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

1.1 Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hogere belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod, in het bijzonder met het gezins- en familieleven van verzoeker in België en zijn langdurig verblijf alhier.

Zoals supra reeds vermeld, stelt verweerder dat verzoeker een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid” en verwijst dienaangaande in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, is het in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat in casu een inreisverbod voor 8 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, gelet op het feit dat:

- een loutere verwijzing door verweerder naar de eerdere en enige veroordeling van verzoeker onvoldoende zijn om te oordelen dat verzoeker actueel nog een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde (supra);
- Verweerder op geen enkele wijze grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom verzoeker een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” vormt gelet op het feit dat de strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld ondertussen reeds dateert van de periode 1.03.2016 tot 18.01.2018.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu verweerder eenvoudigweg niet werd onderzocht of verzoeker een actueel en ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.23. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van 8 jaar op te leggen. De verwerende partij wijst er daarbij op dat het verblijfsrecht van verzoekende partij op 5 februari 2020 werd beëindigd en dat zij door haar gedrag geacht kan worden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De verwerende partij wijst ook voorts op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.24. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.25. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.26. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft zodat de schending van dit artikel in casu niet dienstig wordt opgeworpen. Ook waar zij de schending opwerpt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op derdelanders en verzoekende partij, als familielid van een Unieburger (Belg), onder de toepassing valt van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet.

2.27. De tweede bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

In casu werd de verzoekende partij een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd en werd gemotiveerd waarom verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Daarbij wordt niet enkel gewezen op de veroordeling die verzoekende partij heeft opgelopen, maar eveneens op de zwaarwichtigheid van de feiten, alsook de rol die de verzoekende partij gespeeld heeft en haar ingesteldheid. De verwerende partij benoemt tevens de elementen die doen besluiten dat het gevaar voor recidive reëel is. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou uit de motieven niet blijken waarom zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zijn voor de openbare orde.

Voorts wordt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – wel degelijk rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden waaronder haar gezinsleven en haar verblijf in België.

2.28. Zoals voorts duidelijk blijkt heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom een inreisverbod van 8 jaar in casu proportioneel is. Gelet op deze uitvoerige motivering kan verzoekende partij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich vergenoegd zou hebben met een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling om de tweede bestreden beslissing te schragen. Er wordt wel degelijk gemotiveerd waarom uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten en haar rol daarin blijkt waarom zij doet getuigen van een gedrag waaruit een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde blijkt. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer blijkt dat verzoekende partij aast op gemakkelijk geldgewin en daarbij niet terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat – aangezien drugstrafiek lucratiever is dan werken – verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag een actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij er tenslotte nog op wijst dat de feiten van 3 jaar geleden zijn, is zij hoegenaamd evenmin ernstig. Immers blijkt dat de feiten zich afspeelden tussen 1 maart 2016 en 18 januari 2018 en dat verzoekende partij sinds 19 januari 2018 werd opgesloten in de gevangenis. Haar opsluiting verhindert haar dan ook verdere criminele daden te stellen. Dit neemt daarenboven ook niet weg dat uit de gepleegde feiten de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde. Zoals de verwerende partij verder ook nog overweegt *“Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- alsook het feit dat u er cursussen volgt, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.”*

2.29. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.30. In een tweede middel – gericht tegen de tweede bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Tweede middel : schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens van het proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1

Dat geenszins bij de beoordeling van verzoekers recht op een privé- en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers gezins- en familielevens in België en zijn langdurig verblijf alhier.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 E.V.R.M. beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 E.V.R.M. (E.H.R.M. 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het E.V.R.M. geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het E.H.R.M. dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het E.V.R.M. worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (E.H.R.M. 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. door de bestreden beslissing.

2.2

Verzoeker kan onmogelijk zijn privé-en gezinsleven verderzetten in het land waarvan hij de nationaliteit heeft, nu hij een duurzame relatie en samenwoning heeft in België.

Zijn leven is in België, waar hij reeds langdurig verblijft, gehuwd is en samenwoont.

Ook het leven van zijn echtgenote is in België waar zij een vaste job heeft, een eigen woning heeft,...

De bestreden beslissing houdt opnieuw geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 E.V.R.M. in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M.”

2.31. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven dat wel degelijk rekening werd gehouden met haar privé- en gezinsleven in België. Zo wordt gemotiveerd:

“Op 25.01.2013 trad u te Poros (Griekenland) in het huwelijk met T. R. (..) (geboren te Tirana op (..), van Belgische nationaliteit sinds 23.04.2019). Uit dit huwelijk zijn nog geen kinderen geboren. Uw echtgenote komt op bezoek in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Uw echtgenote heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar verder te zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Albanië geboren.

Uit uw administratief dossier blijkt dat jullie elkaar de eerste keer ontmoet hebben eind februari 2010 in Durrës (Albanië), toen u in België wettelijk samenwoonde met dhr. H. E. (..). De volgende ontmoeting was een drietal maanden later en sinds juli 2010 zijn jullie een koppel. U woonde toen in België (er was een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen hangende) en gedurende een tweetal jaar ging u op bezoek bij mevrouw T. (..), zowel in Albanië als in Griekenland, waar haar familie woonde. Mevrouw T. (..) woonde in Tirana, behoorde daar tot de Griekse minderheid en ze had, volgens uw verklaring in het verhoor over een eventueel schijnhuwelijk d.d. 05.09.2013 (PV nr. GF 014392/13), zowel de Griekse als de Albanese nationaliteit.

Uw echtgenote was 30 jaar oud toen zij in september 2012 naar België kwam en zij is momenteel 39 jaar. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Albanië te hebben. Zij woonde in Tirana, spreekt de taal en was er werkzaam bij een computerfirma. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uw echtgenote is sinds een 7-tal jaar werkzaam bij Katoennatie. Uit niks blijkt dat mevrouw T. (..) niet opnieuw werk zou vinden in Albanië of elders. Mevrouw T. (..) is in het bezit van een diploma ‘internationale en diplomatieke betrekkingen’, behaald in Moskou. Voor uw echtgenote naar België kwam was ze in Tirana werkzaam bij een computerfirma. Uit uw administratief dossier blijkt dat zij gewerkt heeft bij de Albanese ambassade in Athene; als begeleidster in een kamp voor Russische kinderen in Griekenland; voor een farmaceutische firma en als directrice van de Economische Industriële Kamer voor Griekenland en Albanië. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat uw echtgenote op de hoogte was (of had moeten zijn) van de goed georganiseerde drughandel, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het is immers aannemelijk dat uw echtgenote vragen had bij de talrijke verplaatsingen die u maakte naar Nederland, Duitsland, Italië en Zwitserland; de luxueuze levensstijl die onmogelijk kon overeenstemmen met haar eerder beperkte inkomen waarvan ongetwijfeld ook de lening voor het appartement werd afbetaald, de luxevoertuigen en het gegeven dat een deel van de opbrengsten van de drughandel werd geïnvesteerd in het appartement, hetzij in de aankoop ervan, hetzij in de renovatie of in allebei. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bij voorbeeld middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Daar uw partner de Belgische nationaliteit heeft, wordt zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kan er uiteraard ook voor kiezen om haar betrekking bij de Katoennatie te behouden en in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Jullie hebben in december 2016 een appartement aangekocht, er werd een krediet van 155.000 euro aangegaan (135.000 euro voor de woning en 20.000 euro voor de renovatie). Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 blijkt dat de aankopen voor de renovatiewerken aan het appartement die voor een totaal bedrag van 10.415,97 euro in contanten werden betaald, enkel gefinancierd zijn met cash gelden afkomstig van de drughandel. Aangezien u vanaf 19.01.2018 in de gevangenis verblijft kan er vanuit gegaan worden dat uw echtgenote de lening afbetaalt en dat zij er eventueel kan blijven wonen. Mocht zij beslissen om u vrijwillig te volgen naar Albanië of naar een ander land, dan kan desnoods het appartement verkocht worden en de lening worden afbetaald. De vermogensvoordelen afkomstig van de drughandel werden geraamd op 687.933 euro, waarbij de te verbeuren bedragen werden herleid om u "niet in een financiële put te duwen" naar 150.000 euro. Er werd een afbetalingsplan aanvaard voor 50 euro/maand. Deze boete kan verder afbetaald worden vanuit een ander land dan België.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Verder verblijven uw zussen (V. P. (...), geboren te Reps op 26.04.1984, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig tot 21.02.2023 en L. M. (...), geboren te Rreshen op 13.07.1995, Albanese nationaliteit, bijlage 15 geldig tot 27.07.2020), uw broers (L. M. (...), geboren te Orosh op 16.01.1987, Albanese nationaliteit, F+ kaart geldig tot 10.10.2022 (momenteel opgesloten in de gevangenis van Antwerpen) en L. E. (...), geboren te Reps, Mirdite op 28.08.1992, Albanese nationaliteit, F-kaart geldig 17.06.2021) in België. Uw beide broers werden eveneens veroordeeld (zie arrest 25.06.2019) voor feiten die ze samen met u pleegden. Een onderzoek tot beëindiging van hun verblijf zal opgestart worden. De relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw broers of één van uw zussen. Uw zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Albanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Indien het recht op verblijf van uw broers beëindigd wordt, kunnen ook zij terugkeren naar Albanië. Indien hun recht op verblijf niet beëindigd wordt, en nadat zij voldaan hebben aan Justitie, kunnen zij het land vrijelijk in- en uitreizen om u te bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

U kwam in 2006 naar België kwam en na verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf op allerlei verschillende gronden, werd u op 07.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Albanië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Albanië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Albanië niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Albanië het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen, u heeft gedurende drie jaar een opleiding ingenieur mechanica gevolgd maar deze opleiding niet afgemaakt, u was er een handelaar in tweedehandswagen, uw ouders wonen nog in Albanië en op 26.06.2012 werd u nog gerepatriëerd naar Tirana.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u nog niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U zou in auto's gehandeld hebben met Duitsland en Zwitserland. Uit het vonnis d.d. 29.10.2018 wordt hier trouwens over gezegd: "Op de terechtzitting van 17 september 2018 hield hij [u dus] voor autoverkoop te zijn. Het spreekt voor zich dat dit niet waar is. Uit het strafdossier blijkt dat hij zich

voltijds bezighield met een zeer goed draaiende handel in cocaïne en in mindere mate ook in cannabis.” U ging in de gevangenis langs bij de VDAB Consulente ter ondersteuning in uw zoektocht naar werk. U zou een opleiding in de bouwsector willen volgen maar de VDAB consulente liet weten dat uw Nederlands, zeker voor het specifieke vakjargon in de bouw, onvoldoende is en dat hier eerst moet aan gewerkt worden. Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er kan worden aangenomen dat de behaalde deelcertificaten ‘Functioneren Spelling’, ‘Engels Breakthrough A’, ‘Frans Breakthrough A’, ‘Waystage A+B’, ‘Breakthrough A+B’ en een certificaat van de opleiding ‘Breakthrough/Waystage’ de toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië enkel ten goede komt. U was reeds werkzaam in een garage in Albanië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zoals reeds uiteengezet, blijft het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan werken als arbeider en aangezien u in het verleden reeds bewezen heeft dat u graag snel en veel geld verdient.

Op 26.05.2008 en op 24.01.2012 diende u een “Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980” in. Op 11.01.2012 werd uw aanvraag d.d. 26.05.2008 ongegrond verklaard en op 09.03.2012 werd uw aanvraag d.d. 24.01.2012 onontvankelijk verklaard. In uw vragenlijst d.d. 12.11.2019 en 13.11.2019 verklaarde u dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.”

2.32. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking van artikel 8 EVRM onder punt 2.15. en volgende. Een belangenafweging werd wel degelijk doorgevoerd en verzoekende partij toont met haar betoog geenszins de kennelijke onredelijkheid ervan aan noch maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft.

2.33. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER